Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

2. oktoober 2024*

Avalik teenistus – Lepinguline töötaja – Ülalpeetavate laste eest iga-aastaste sõidukulude hüvitamisest keeldumine – Personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõige 1 – Tühistamishagi – Huve kahjustav meede – Administratsiooni lõplikku seisukohta väljendav otsus – Vastuvõetavus – Hea halduse põhimõte – Hoolitsemiskohustus

Kohtuasjas T-448/22,

PW, esindajad: advokaadid S. Rodrigues ja A. Champetier,

hageja,

versus

Euroopa välisteenistus, esindajad: A. Ireland, S. Falek ja R. Coesme,

kostja,

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president R. da Silva Passos, kohtunikud S. Gervasoni ja T. Pynnä (ettekandja),

kohtusekretär: V. Di Bucci,

arvestades menetluse kirjalikku osa, eelkõige:

– Üldkohtu kirjalikke küsimusi pooltele ja nende vastuseid esitatud küsimustele, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 20. märtsil 2024,

– Üldkohtu kirjalikku küsimust Euroopa välisteenistusele ja tema vastust, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 30. aprillil 2024, ning hageja seisukohti selle vastuse kohta, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 28. mail 2024,

arvestades asjaolu, et kolme nädala jooksul alates menetluse kirjaliku osa lõpetamisest teatamisest ei olnud pooled esitanud taotlust kohtuistungi määramiseks, ning olles Üldkohtu kodukorra artikli 106 lõike 3 alusel otsustanud teha otsuse ilma menetluse suulise osata,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtuotsuse

1 Hageja PW palub ELTL artikli 270 alusel esitatud hagis tühistada 30. juuli 2021. aasta vaikimisi tehtud otsus, millega jäeti rahuldamata tema taotlus hüvitada kogu 2020. aasta eest tema ülalpeetavate laste eest makstavad iga-aastased sõidukulud.

Vaidluse taust

2 Hageja asus 16. veebruaril 2020 liidu muude teenistujate teenistustingimuste (edaspidi „teenistustingimused“) artikli 3a alusel tööle Euroopa Liidu delegatsiooni juurde Washingtonis (Ameerika Ühendriigid) Euroopa välisteenistuse lepingulise töötajana. Hageja abikaasa töötas Euroopa Parlamendis Brüsselis (Belgia).

3 Euroopa Komisjoni individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet (PMO) andis hagejale 9. märtsi 2020. aasta teatega teada tema õigustest ja rahalistest toetustest vastavalt Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) VII lisale. Teates oli peretoetuste kohta täpsustatud, et neid on makstud hageja abikaasale, ja iga-aastaste sõidukulude kohta, et nende maksmist menetleb Euroopa välisteenistus. 6. joonealuses märkuses oli lisatud, et „kui lapse mõlemad vanemad töötavad institutsioonides, võivad [need vanemad] nõuda [oma] lapse iga-aastaste sõidukulude hüvitamist vastavalt oma soovile teise vanema päritolukoha alusel, kui see oleks soodsam“, ning „sel juhul peavad mõlemad vanemad esitama ühise taotluse“.

4 Hageja võttis 23. juunil 2020 Euroopa välisteenistusega ühendust, et nõuda enda ja oma ülalpeetavate laste eest iga-aastaste sõidukulude hüvitamist. Euroopa välisteenistus vastas talle samal päeval, et makse iga-aastaste sõidukulude hüvitamiseks oli sisestatud maksmiseks tema 2020. aasta augustikuu töötasuga, ning saatis talle makset sisaldava kuvatõmmise. Pärast seda vastust palus hageja, et talle makstaks lisaks hüvitist tema ülalpeetavate laste eest; Euroopa välisteenistus vastas sellele samal kuupäeval, 23. juunil 2020, et iga-aastaseid sõidukulusid ei ole võimalik korrigeerida, sest hageja lapsed ei ole kantud personalijuhtimise infosüsteemi Sysper (edaspidi „Sysper“) tema ülalpeetavatena. Nende sõidukulude eest hüvituse saamiseks soovitas Euroopa välisteenistus hagejal võtta ühendust individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametiga ning paluda tal uuesti läbi vaadata nii tema leibkonna koosseis kui ka tema ülalpeetavad isikud.

5 Hageja palus 26. juunil 2020 individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametil korrigeerida seda, et tema lapsed ei ole Sysperis kirjas tema ülalpeetavatena. Ta lisas, et seni maksti kõiki toetuseid, sealhulgas iga-aastaseid sõidukulusid Brüsseli ja Madridi (Hispaania) vahelise edasi-tagasireisi hüvitamiseks tema abikaasale, kuid alates 2020. aasta veebruarist tuleks neid edasi-tagasireisi hüvitamiseks Washingtoni ja Madridi vahel maksta talle. Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet selgitas samal päeval, et 9. märtsi 2020. aasta teates kinnitati, et peretoetusi makstakse hageja abikaasale, ning saatis hagejale juhised, kuidas toimida selleks, et abielupaari ülalpeetavate laste iga-aastaseid sõidukulusid saaks välja maksta talle.

6 Veel samal kuupäeval, 26. juunil 2020, esitas hageja taotluse, et abielupaari ülalpeetavate laste iga-aastased sõidukulud kantaks üle tema kontole; selle taotluse kinnitas tema abikaasa 29. juunil 2020 vastavalt individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti juhistele.

7 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet kinnitas 29. juuni 2020. aasta e-kirjas hagejale, et ta kannab abielupaari laste iga-aastased sõidukulud hageja kontole üle alates 1. jaanuarist 2021. See amet selgitas, et iga-aastased sõidukulud makstakse igal aastal välja koos juunikuu palgaga ning seetõttu tuleb nende sõidukulude maksmist käsitlevad taotlused esitada enne 2. maid ja neil ei ole tagasiulatuvat toimet. Kuna hageja oli esitanud taotluse pärast 2. maid 2020, sai sõidukulude maksmine hagejale hakata kehtima alles alates 1. jaanuarist 2021. Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet märkis seega, et abielupaari laste iga-aastased sõidukulud 2020. aasta eest maksti välja hageja abikaasale.

8 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet kinnitas 9. juuli 2020. aasta e-kirjas oma seisukohta veel kord, märkides, et 9. märtsi 2020. aasta teates oli selgelt teada antud, et makset lapsevanemale, kelle puhul on vahemaa soodsam, ei tehta automaatselt, vaid taotluse alusel. Hageja abikaasa sai oma kõrgema palgaastme tõttu peretoetusi ja seetõttu maksti talle ka iga-aastaseid sõidukulusid. Seega oleks ühine taotlus, et abikaasade ülalpeetavate laste iga-aastased sõidukulud makstaks välja hagejale, tulnud esitada enne 2. maid 2020.

9 Nii 29. juuni 2020. aasta kui ka 9. juuli 2020. aasta e-kiri sisaldasid märget, et „[see] kiri [on] saadetud teavitamise eesmärgil ega kujuta endast […] otsust, mille peale saab esitada kaebuse personalieeskirjade artikli 90 alusel“.

10 Hageja vaidles 27. juulil 2020 vastu individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti seisukohale, märkides eelkõige, et selle ameti kohaldatud tähtaega ei olnud mainitud ei 9. märtsi 2020. aasta teatises ega muudes juhistes, mis anti tema teenistusse asumise ajal.

11 Hageja abikaasale maksti 2020. aasta juuli palgaga välja abielupaari ülalpeetavate laste eest iga-aastased sõidukulud, mis arvutati Brüsseli ja Madridi vahelise vahemaa alusel.

12 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet kordas 30. juulil 2020 oma seisukohta, mida oli selgitanud 29. juuni ja 9. juuli 2020. aasta e-kirjas, ning lisas, et parlament oli juba maksnud abielupaari laste eest iga-aastased sõidukulud välja hageja abikaasale.

13 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet märkis 19. novembri 2020. aasta teates hagejale, et abielupaari ühise taotluse alusel kanti nende nelja ülalpeetava lapse eest makstavad peretoetused hageja kontole alates 1. novembrist 2020, samas kui majapidamistoetust makstakse jätkuvalt tema abikaasale.

14 Hageja teatas 7. detsembri 2020. aasta e-kirjas Euroopa välisteenistusele, et tal on õnnestunud lasta registreerida oma ülalpeetavad lapsed Sysperisse, ning palus korrigeerida 2020. aasta eest makstavaid iga-aastaseid sõidukulusid. Ta kordas oma taotlust 14. ja 18. jaanuaril 2021.

15 Euroopa välisteenistus teatas 18. jaanuari 2021. aasta e-kirjas hagejale, et pärast Sysperisse tehtud parandusi tehakse talle „2/12“ makse tema ülalpeetavate laste eest koos veebruarikuu palgaga.

16 Hageja teatas 11. veebruari 2021. aasta e-kirjas Euroopa välisteenistusele, et ta ei saanud hüvitist nende sõidukulude eest koos veebruarikuu palgaga, saatis teenistusele oma palgatõendi ja küsis, millal makse iga-aastaste sõidukulude eest tehakse.

17 Euroopa välisteenistus kinnitas 12. veebruaril 2021, et makse oli õigesti Sysperisse sisestatud, ning palus individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametil kontrollida, miks ülekannet ei ole tehtud. Samal päeval märkis individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet, et isegi kui õigused olid Sysperisse õigesti sisestatud, oli liiga hilja makse tegemiseks koos veebruarikuu palgaga ning et see makse tehakse koos märtsi palgaga.

18 Hageja teatas 15. märtsi 2021. aasta e-kirjas nii Euroopa välisteenistusele kui ka individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile, et makset ei tehtud koos märtsi palgaga, ning palus, et see tehtaks võimalikult kiiresti. Samal päeval kinnitas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet – ja saatis kirja koopia ka Euroopa välisteenistusele –, et makse tehakse aprillis.

19 Hageja palus 23. märtsi 2021. aasta e-kirjas nii Euroopa välisteenistusel kui ka individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametil kontrollida, kas kõik on olemas selleks, et hüvitist saaks maksta nõuetekohaselt koos tema aprillikuu palgaga.

20 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet teatas 29. märtsi 2021. aasta e-kirjas hagejale, et tema toimiku üksikasjalikul analüüsimisel selgus, et talle on juba makstud iga-aastast sõidukulude hüvitist koos 2020. aasta augusti (9882,10 eurot), 2020. aasta detsembri (1273,32 eurot) ja 2021. aasta veebruari palgaga (3506,26 eurot), ning saatis hagejale vastava teabega tabeli.

21 Hageja vaidlustas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile saadetud 30. märtsi 2021. aasta e-kirjas, mille koopia sai ka Euroopa välisteenistus, selle kogusumma, mis on märgitud sama ameti 29. märtsi 2021. aasta e-kirjas. Tuletades meelde kõike, mida ta oli teinud selleks, et tema lapsed sisestataks Sysperisse tema ülalpeetavatena, selgitas ta, et tema arvates on tal õigus saada oma ülalpeetavate laste eest 2020. aasta sõidukulud täies ulatuses. Ta palus, et administratsiooni seisukoht vaadataks uuesti läbi ja et kõik vastavad summad tasutaks. Hageja kordas seda taotlust 7. juuni 2021. aasta e-kirjas.

22 Euroopa välisteenistus nendele e-kirjadele ei vastanud.

23 Hageja esitas 28. oktoobril 2021 personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel kaebuse „30. juuli 2021. aasta vaikimisi tehtud otsuse peale, millega keelduti korrigeerimast […] 2020. aasta sõidukulude hüvitamise arvutust“, väites, et rikutud on personalieeskirjade VII lisa artikleid 7 ja 8, hea halduse põhimõtet ja hoolitsemiskohustust.

24 Tema kaebus jäeti 14. aprilli 2022. aasta otsusega vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, sest Euroopa välisteenistus leidis, et hageja huve kahjustav meede oli 18. jaanuari 2021. aasta e-kiri.

Poolte nõuded

25 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada 30. juuli 2021. aasta vaikimisi tehtud otsus;

– tühistada vajalikus ulatuses tema kaebuse rahuldamata jätmise otsus;

– mõista kohtukulud välja Euroopa välisteenistuselt.

26 Euroopa välisteenistus palub Üldkohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– jätta hagi igal juhul põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Vastuvõetavus

27 Euroopa välisteenistus esitas vastuvõetamatuse vastuväite, milles märkis, et hagi on vastuvõetamatu, sest kaebust ei esitatud hagejat kahjustava meetme peale personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 tähenduses. Euroopa välisteenistus väidab, et vaikimisi tehtud otsuse tegemise kuupäevaks ei saa pidada 30. juulit 2021. Tema hinnangul on esiteks huve kahjustav meede Euroopa välisteenistuse 18. jaanuari 2021. aasta e-kiri, mis on saadetud kuupäeval, mil Euroopa välisteenistus väljendas oma lõplikku seisukohta abielupaari ülalpeetavate laste 2020. aasta sõidukulude hüvitamise kohta. Teiseks on individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti 29. märtsi 2021. aasta e-kiri kinnitava loomuga ja seda ei saa pidada niisuguseks, mis sisaldab uusi ja olulisi asjaolusid, mis võimaldaksid asuda seisukohale, et hageja 30. märtsi 2021. aasta e-kiri kujutab endast personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 kohast uuesti läbivaatamise taotlust.

28 Igal juhul leiab Euroopa välisteenistus, et ei ole järgitud kolmekuulist tähtaega, mis on ette nähtud selleks, et esitada kaebus personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel huve kahjustava meetme peale. Kuivõrd huve kahjustavaks meetmeks tuleb pidada 18. jaanuari 2021. aasta e-kirja, möödus Euroopa välisteenistuse arvates kolmekuuline tähtaeg ammu enne 28. oktoobrit 2021, mil kaebus esitati.

29 Personalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 on sätestatud, et „[i]ga isik, kelle suhtes kohaldatakse [kõnealuseid] personalieeskirju, võib esitada ametisse nimetavale asutusele või ametiisikule kaebuse teda kahjustava meetme kohta, kui nimetatud asutus või ametiisik on teinud otsuse või kui ta pole võtnud personalieeskirjades ettenähtud meedet“ ja et „[k]aebus tuleb esitada kolme kuu jooksul“.

30 Personalieeskirjade artikli 91 lõikes 2 on ette nähtud, et Üldkohtule esitatud kaebus ei ole vastuvõetav, kui eelnevalt ei ole kolmekuulise tähtaja jooksul esitatud kaebust.

31 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt käsitatakse huve kahjustavate meetmetena üksnes meetmeid, mille on võtnud pädev asutus või ametnik ja mis tekitavad puudutatud isiku huve otseselt ja vahetult mõjutavaid siduvaid õiguslikke tagajärgi, tuues kaasa selge muutuse tema õiguslikus olukorras, ja mis väljendavad institutsiooni lõplikku seisukohta (10. jaanuari 2006. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alvarez Moreno, C-373/04 P, EU:C:2006:11, punkt 42; 20. mai 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Violetti jt, T-261/09 P, EU:T:2010:215, punkt 46, ja 8. oktoobri 2014. aasta kohtuotsus Bermejo Garde *vs.* EMSK, T-530/12 P, EU:T:2014:860, punkt 45).

32 Praegusel juhul saatis 18. jaanuari 2021. aasta e-kirja Euroopa välisteenistuse üksus, kes on pädev tegelema personaliküsimustega teemal „õigused, kohustused ja meditsiiniosakond“. E-kirjale kirjutas alla selle üksuse assistent. Ta selgitas hagejale, et vaatamata sellele, et tema taotlus oli esitatud detsembris, ei olnud talle varem saadetud vastust, sest oli vaja oodata Euroopa välisteenistuse ja parlamendi kokkulepet õiguste üleandmise kohta. E-kirjas on märgitud, et detsembris ei saanud midagi korrigeerida, sest hageja lapsed olid süsteemis endiselt kirjas tema abikaasa ülalpeetavatena. E-kirja kirjutaja teatas hagejale järgmist:

„Ma näen nüüd siiski, et Sysperis näib kõik korras olevat ja ma algatan seega 2/12 makse tegemise Teie laste eest, mille Te saate oma veebruarikuu palgaga.“

33 Tuleb analüüsida, kas selles e-kirjas väljendatakse lõplikult e-kirja koostanud institutsiooni seisukohta eespool punktis 31 viidatud kohtupraktika tähenduses, võttes arvesse asjaolu, et isikut kahjustavaks meetmeks kvalifitseerimine ei sõltu selle vormist või pealkirjast, vaid selle sisust (vt selle kohta 15. jaanuari 2009. aasta kohtumäärus Braun-Neumann *vs.* parlament, T-306/08 P, EU:T:2009:6, punkt 32).

34 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et Euroopa välisteenistuse vastus, mis sisaldub 18. jaanuari 2021. aasta e-kirjas, ei ole piisavalt täpne, nagu seda väidab ka hageja. Nimelt ei võimalda „2/12“ makse mainimine iseenesest mõista, millele see protsent viitab, võttes arvesse parameetrite arvu (iga-aastased maksed nelja lapse eest). Kuigi hiljem kättesaadava teabe, eelkõige individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti 29. märtsi 2021. aasta e-kirja põhjal on Euroopa välisteenistuse vastus muutunud selgemaks ja võimaldas hagejal nõuda oma 30. märtsi 2021. aasta e-kirjas „12/12“ makse tegemist, ei olnud Euroopa välisteenistuse 18. jaanuari 2021. aasta e-kirjas sisalduv teave piisav, et pidada seda otsuseks, millega väljendatakse lõplikult Euroopa välisteenistuse seisukohta, ja et sellest alates hakkaks kulgema kaebuse esitamise tähtaeg.

35 Teiseks, isegi kui oletada, et vastus „2/12“ makse kohta oli piisavalt täpne, et mõista, et hageja neljast lapsest igaühe eest makstakse (nende iga-aastastest sõidukuludest) kahe kuu eest kaheteistkümnest, jäi see ainult osaliseks vastuseks, sest selles ei antud teavet selle kohta, mida teeb administratsioon ülejäänud kümne kuu maksetega.

36 Nimelt nähtub toimikust, et 18. jaanuari 2021. aasta e-kiri kujutab endast vastust hageja 7. detsembri 2020. aasta e-kirjale, milles viimane teatas Euroopa välisteenistusele, et tema laste registreerimise kinnitamine Sysperis tema ülalpeetavate lastena on lõpetatud, ning palus korrigeerida iga-aastaste sõidukulude maksmist, kusjuures ta kordas seda taotlust 14. ja 18. jaanuaril 2021.

37 Kuivõrd hageja taotluses paluti sõidukulude maksmist täies ulatuses tema ülalpeetavate laste eest 2020. aasta eest, ei võimaldanud „2/12“ makse mainimine mõista, et ülejäänud summat keelduti talle maksmast. 18. jaanuari 2021. aasta e-kiri võis – arvestades hageja taotlust, millele selles e-kirjas vastati – jätta talle mulje, et ülejäänud summa makstakse edaspidi.

38 Kolmandaks näitab meetme vastuvõtmise kontekst, see tähendab Euroopa välisteenistuse tegevus pärast 18. jaanuari 2021. aasta e-kirja, et Euroopa välisteenistus ise ei pidanud oma seisukohta lõplikuks.

39 Nimelt märkis hageja 11. veebruaril 2021 Euroopa välisteenistusele saadetud e-kirjas, et talle ei ole tema ülalpeetavate laste sõidukulusid koos veebruarikuu palgaga makstud, ning edastas teenistusele oma palgatõendi. Palgatõendil kajastus 3506,26 euro suurune iga-aastaste

sõidukulude hüvitis. Hageja kordas 15. märtsil 2021 taotlust maksta iga-aastased sõidukulud välja. Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet vastas iga kord, et seda tehakse koos järgmise kuu palgaga.

40 Alles pärast seda, kui hageja oli 25. märtsil 2021 esitanud kolmanda taotluse, teatas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet talle 29. märtsi 2021. aasta e-kirjas, et tema toimiku üksikasjaliku analüüsimise tulemusel selgus, et ta on juba saanud iga-aastast sõidukulude hüvitist oma ülalpeetavate laste eest koos 2020. aasta augusti (9882,10 eurot), 2020. aasta detsembri (1273,32 eurot) ja 2021. aasta veebruari palgaga (3506,26 eurot), ning saatis hagejale vastava teabega tabeli.

41 Seega ei saa 18. jaanuari 2021. aasta e-kirja pidada selliseks, milles väljendatakse Euroopa välisteenistuse lõplikku seisukohta hageja ülalpeetavate laste eest iga-aastaste sõidukulude maksmise küsimuses eespool punktis 31 viidatud kohtupraktika tähenduses. Seega ei saa see kujutada endast personalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 ette nähtud kolmekuulise tähtaja kulgemise alguskuupäeva.

42 Ka 29. märtsi 2021. aasta e-kiri ei saa olla kõnealuse tähtaja kulgema hakkamise kuupäevaks. Nimelt on selle kirja esiteks kirjutanud individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet, mitte Euroopa välisteenistus, kes on selles valdkonnas pädev asutus – nagu selgitab Euroopa välisteenistus oma menetlusdokumentides ja Üldkohtu küsimustele antud vastustes ning nagu nähtub 9. märtsi 2020. aasta teatest (vt eespool punkt 3). Teiseks, kuigi individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet selgitas selles e-kirjas hagejale, et see on „juba saanud sõidukulude eest hüvitist“, ei väljendanud ta oma seisukohta hageja taotluse kohta, mis käsitles hagejale tema ülalpeetavate laste eest 2020. aasta eest sõidukulude maksmist täies ulatuses. Peale selle ei väida ükski pooltest, et 29. märtsi 2021. aasta e-kiri oleks huve kahjustav meede.

43 Sellest järeldub, et hagejal oli personalieeskirjade artikli 90 lõike 1 alusel õigus esitada administratsioonile 30. märtsil 2021 taotlus teha teda käsitlev otsus.

44 Kui taotlusele ei vastata nelja kuu jooksul alates selle taotluse esitamisest, loetakse seda vastavalt personalieeskirjade artikli 90 lõikele 2 vaikimisi tehtud kaudseks taotluse tagasilükkamise otsuseks ning hagejal oli õigus esitada 28. oktoobril 2021 selle tühistamiseks kaebus, järgides personalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 ette nähtud kolmekuulist tähtaega (vt selle kohta 16. oktoobri 1980. aasta kohtuotsus Hochstrass *vs.* Euroopa Kohus, 147/79, EU:C:1980:238, punkt 3).

45 Eelnevast järeldub, et hagi on vastuvõetav.

Vaidluse ese

46 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kuigi hageja nõuab ka selle otsuse tühistamist vajalikus ulatuses, millega jäeti tema administratsioonile esitatud kaebus rahuldamata, on käesolev hagi esitatud Üldkohtule isikut kahjustava meetme tõttu, mille peale see kaebus esitati, see tähendab vaikimisi tehtud otsuse tõttu jätta rahuldamata hageja taotlus maksta talle välja täies ulatuses summad, mida tal on enda hinnangul õigus iga-aastaste sõidukuludena nõuda (vt selle kohta 17. jaanuari 1989. aasta kohtuotsus Vainker *vs.* parlament, 293/87, EU:C:1989:8, punkt 8, ja 5. detsembri 2000. aasta kohtuotsus Campogrande *vs.* komisjon, T-136/98,

EU:T:2000:281, punkt 27), välja arvatud juhul, kui kaebuse rahuldamata jätmise otsuse ulatus erineb selle akti ulatusest, mille peale kaebus esitati (21. mai 2014. aasta kohtuotsus Mocová *vs.* komisjon, T-347/12 P, EU:T:2014:268, punkt 34).

47 Praegusel juhul ei ole kaebuse rahuldamata jätmise otsusel, millega kaebus tunnistati vastuvõetamatuks, iseseisvat sisu võrreldes 30. juuli 2021. aasta vaikimisi tehtud otsusega.

48 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et hagi tuleb käsitada nii, et sellega palutakse tühistada 30. juuli 2021. aasta vaikimisi tehtud otsus, millega jäeti rahuldamata hageja taotlus hüvitada tema ülalpeetavate laste eest makstavad iga-aastased sõidukulud 2020. aasta eest täies ulatuses.

Sisulised küsimused

49 Hageja põhjendab oma tühistamisnõuet kahe väitega, millest

– esimese kohaselt on rikutud personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõiget 1 ja hea halduse põhimõtet;

– teise kohaselt on rikutud hoolitsemis- ja hoolsuskohustust.

Esimene väide, et rikutud on personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõiget 1 ja hea halduse põhimõtet

50 Hageja väidab, et Euroopa välisteenistus leidis, et tema laste kohta Sysperisse sisestatud andmed olid ekslikud, samas kui need andmed oleks pidanud olema sisestatud tema Sysperi profiili õigesti alates 2014. aastast. Hageja esitas taotluse enda andmete parandamiseks Sysperis kaks kuni kolm kuud enne selle paranduse tegemise kuupäeva – nimelt 2020. aasta novembris. Selle tagajärjel ei saanud ta saada makset iga-aastaste sõidukulude eest täies ulatuses, vaid ainult kahe kuu eest, alates novembrist 2020. Nende sõidukulude osaline maksmine rikub tema hinnangul aga tema õigust saada vastavat hüvitist terve kalendriaasta eest. Peale selle on Euroopa välisteenistuse personaliosakond nendest vigadest täiesti teadlik – nende eest hageja ei vastuta ja need ei tohiks teda kahjustada. Ei ole vajalik, et hageja laste eest iga-aastaste sõidukulude hüvitise maksmiseks oleksid lapsed ülalpeetavana süsteemi sisestatud.

51 Hageja lisab, et ta ei saa kaotada oma õigust saada hüvitist ülalpeetavate laste iga-aastaste sõidukulude eest seetõttu, et ta ei esitanud oma taotlust enne 2. maid 2020. 9. märtsi 2020. aasta teate 6. joonealuses märkuses on märgitud, et „kui laste mõlemad vanemad töötavad [ELi] institutsioonides, võivad [nad] nõuda [oma] laste iga-aastaste sõidukulude hüvitamist vastavalt oma soovile teise vanema päritolukoha alusel“, täpsustamata selle taotluse esitamise tähtaega. Sama dokumendi 9. joonealuses märkuses on märgitud, et „teenistusse asumise korral“ on taotluse esitamise tähtaeg „üks aasta pärast katseaja lõppu“ ja „tööalase liikuvuse või teenistusse asumise korral ilma katseajata“ „üks aasta“ – see teave on aga eksitav. Hageja oleks võinud tugineda pigem sellele teabele, mis talle isiklikult edastati, kui teabele, mis oli kättesaadav tema talituse siseveebis ja millest ta isegi ei olnud teadlik. Hea halduse huvides oleks Euroopa välisteenistus pidanud märkima tähtaja, milleks on 2. mai, 9. märtsi 2020. aasta teates.

52 Peale selle märgib hageja, et Euroopa välisteenistus ei saa tugineda sellele, et parlament maksis tema abikaasale välja 2020. aasta sõidukulud, sest ametisse nimetava asutuse käitumine ei saa olla teise asutuse tegevuse eeltingimus.

53 Hageja lisab oma vastustes Üldkohtu küsimustele, et Euroopa välisteenistuse esitatud teabest nähtub, et just Euroopa välisteenistus on pädev määrama kindlaks tingimused väljaspool liitu töötavatele teenistujatele iga-aastaste sõidukulude maksmiseks. Ametlik otsus, millega Euroopa välisteenistus võtab üle individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti sõidukulude maksmiseks kehtestatud tingimused, puudub.

54 Euroopa välisteenistus vaidleb hageja argumentidele vastu ja väidab, et hageja ei pidanud kinni tähtajast – milleks on 2. mai –, mis on kindlaks määratud iga-aastaste sõidukulude saaja vahetamiseks samal aastal, ning et iga-aastased sõidukulud olid juba tema abikaasale välja makstud. Lisaks tähendab see, et hagejale hüvitati kahe kuu sõidukulud, hageja kasuks tehtud haldusviga. Nimelt ei ole võimalik maksta teenistujale iga-aastaseid sõidukulusid ainult kahe kuu eest.

55 Kõigepealt tuleb tõdeda, et vaatamata sellele, et hageja on oma esimese väite pealkirjas märkinud, et on rikutud personalieeskirjade VII lisa artikli 7 lõiget 1, ei esita ta argumente niisuguse rikkumise kohta.

56 Tuleb meelde tuletada, et personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõike 1 esimeses lõigus on märgitud, et „[a]metnikul, kellel on õigus saada kodumaalt lahkumise või välismaal elamise toetust, on lõikes 2 sätestatud määra piires õigus saada igal kalendriaastal kindlasummalist hüvitist, mis võrdub töötamiskohast […] päritolukohta sõitmise kuludega, ja kui tal on õigus saada majapidamistoetust, siis samuti hüvitist tema abikaasa ja [sama lisa] artikli 2 tähenduses ülalpeetavate sõidukulude eest“. Sama lisa artikli 8 lõike 1 teises lõigus on sätestatud, et „[k]ui mõlemad abikaasad on Euroopa Liidu ametnikud, on mõlemal õigus saada enda ja oma ülalpeetavate sõidukulude katteks eelnevate sätete kohast kindlasummalist hüvitist“, et „igal ülalpeetaval on õigus üksnes ühele hüvitisele“ ja et „[ü]lalpeetavate laste sõidukulud hüvitatakse vanemate taotluse põhjal ükskõik kumma päritolukoha alusel“.

57 Kohtupraktika kohaselt on personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõike 1 eesmärk võimaldada ametnikul ja tema ülalpidamisel olevatel isikutel vähemalt kord aastas oma päritolukohta tagasi pöörduda, et säilitada seal perekondlikud, ühiskondlikud ja kultuurilised sidemed (vt 16. veebruari 2005. aasta kohtuotsus Reggimenti *vs.* parlament, T-354/03, EU:T:2005:54, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika; 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Ardalic jt *vs.* nõukogu, T-523/16 ja T-542/16, ei avaldata, EU:T:2019:272, punkt 104). Seadusandja otsustas siiski oma kaalutlusõiguse raames, et liidu avalikus teenistuses olevatele isikutele hüvitatakse iga-aastased sõidukulud, mis tekivad seoses nende põhipuhkusega, samas kui ükski liidu õiguse või rahvusvahelise korra hierarhiliselt kõrgemalseisev norm ei kohusta andma niisuguseid õigusi ametnikele ja nende pereliikmetele. Seega on seda rohkem alust selleks, et tal oleks ulatuslik kaalutlusõigus niisuguse hüvitamise tingimuste ja korra kindlaksmääramisel (vt 30. aprilli 2019. aasta kohtuotsus Ardalic jt vs. nõukogu, T-523/16 ja T-542/16, ei avaldata, EU:T:2019:272, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

58 Personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõike 2 kohaselt makstakse iga-aastaseid sõidukulusid kindlasummaliselt ja see põhineb hüvitisel, mis arvutatakse (kilomeetri kohta) ametniku või teenistuja töötamiskoha ja päritolukoha vahelisest geograafilisest vahemaast lähtudes.

59 Pärast personalieeskirjade komitee ja personalikomiteega konsulteerimist võttis komisjon 16. detsembril 2013 vastu otsuse, millega kehtestatakse personalieeskirjade VII lisa artikli 8 üldised rakendussätted (edaspidi „komisjoni rakendussätted“), mida kohaldatakse Euroopa välisteenistuse suhtes liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja 3. veebruari

2014. aasta otsuse alusel, millega muudetakse liidu välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja 22. novembri 2011. aasta otsuse (millega kehtestatakse personalieeskirjade ja muude teenistujate teenistustingimuste üldised rakendussätted) I lisa.

60 Komisjoni rakendussätete artikli 1 esimeses lõigus on ette nähtud, et teenistujale, kes asub ametisse kalendriaasta kestel ja kes on samal aastal olnud teenistuses vähemalt üheksa kuud, makstakse personalieeskirjade VII lisa artiklis 8 ette nähtud iga-aastased sõidukulud välja kindlasummalise hüvitisena täies ulatuses. Ainult siis, kui ametnik või teenistuja on selle aasta kestel olnud teenistuses vähem kui üheksa kuud, on tal õigus üksnes osale sellest hüvitisest, mis arvutatakse kaheteistkümneks jagatuna vastavalt teenistuses oldud kuude arvule proportsionaalselt.

61 Komisjoni rakendussätete artiklis 7 on sätestatud, et personalieeskirjade VII lisa artiklis 8 ette nähtud hüvitis makstakse igal aastal välja hiljemalt juulikuus, võttes arvesse iga teenistuja või ametniku perekondlikku olukorda.

62 Individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti ja Euroopa välisteenistuse vahel 5. jaanuaril 2011 sõlmitud teenistustaseme kokkuleppe kohaselt maksab Euroopa välisteenistuse töötajatele töötasu individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet. Lisaks delegeeris Euroopa välisteenistus liidus töötavate Euroopa välisteenistuse töötajate iga-aastaste sõidukulude maksmise haldamise individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ametile. Selle kokkuleppe artikli 16 lõike 1 alusel on individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet määranud kindlaks tingimused – sealhulgas tähtaja, milleks on 2. mai –, vastavalt millele makstakse iga-aastaseid sõidukulusid uuele hüvitisesaajale, kes kuulub liidus teenistuses olevate isikute hulka. Hageja esitatud siseveebi lehel on nimelt täpsustatud, et kui mõlemad vanemad töötavad liidu institutsioonides, makstakse hüvitist sellele vanemale, kes saab toetusi, ja et iga-aastaste sõidukulude maksmine toimub ühe vanema päritolukoha alusel siis, kui mõlemad vanemad on esitanud ametliku taotluse. Samuti on samal siseveebi lehel täpsustatud, et see taotlus ei saa olla tagasiulatuva toimega, et makse tehakse koos juunikuu palgaga ning seetõttu pärast 2. maid esitatud taotlusi jooksva aasta suhtes ei menetleta.

63 Vastuseks Üldkohtu kirjalikule küsimusele täpsustas Euroopa välisteenistus, kes on väljaspool liitu töötavate teenistujate iga-aastaste sõidukulude haldamiseks pädev asutus, et ta otsustas – võrdse kohtlemise huvides ja selleks, et võimaldada erinevate individuaalsete õiguste sisestamise sujuvat ja järjepidevat töötlemist – juhinduda samast reeglist nagu individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet. Seega ei tehta siseveebi lehele kirja pandud eeskirjas, mis sisaldab 2. mai tähtaega, vahet liidus ja väljaspool liitu teenistuses olevate isikute vahel.

64 Selle eeskirjaga on teenistujatel võimalik tutvuda siseveebis. See peegeldab Euroopa välisteenistuse vaikimisi tehtud otsust ühtlustada kahe teenistujate kategooria – nimelt liidus ja väljaspool liitu töötavate teenistujate – suhtes kohaldatavat korda. Seega on tegemist asutusesisese juhisega, mille eesmärk on tagada, et asjasse puutuvaid ametnikke koheldaks iga-aastaste sõidukulude maksmisel ühtemoodi. Nimelt nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et institutsiooni otsus, mis on teatavaks tehtud kõikidele töötajatele ning mis täpsustab tema kaalutlusõiguse raames kohaldatavat menetlust, kujutab endast sisejuhist ja seda tuleb sellisena pidada soovituslikuks tegevusjuhiseks, mida administratsioon loeb endale siduvaks ning millest ta ei või kõrvale kalduda ilma seda tinginud põhjuseid nimetamata, kuna vastasel juhul rikutakse võrdse kohtlemise põhimõtet (vt analoogia alusel 9. juuli 2003. aasta kohtuotsus Efthymiou *vs.* komisjon, T-22/01, EU:T:2003:197, punkt 54, ja 14. detsembri 2022. aasta kohtuotsus SU *vs.* EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, punkt 51 ja seal viidatud kohtupraktika).

65 Sellest järeldub, et ülalpeetavate laste eest iga-aastaste sõidukulude maksmise haldamiseks komisjoni rakendussätete artiklis 7 ette nähtud tähtaja jooksul võis individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet õiguspäraselt määrata tähtajaks iga aasta 2. mai, milleks tuleb esitada personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud taotlus, mis määrab kindlaks, kumma vanema päritolukoht võetakse maksmise alusena arvesse. Niisuguse tähtaja kindlaksmääramine on nii mõistlik kui ka vajalik tagamaks, et administratsioon saaks ette nähtud tähtaja jooksul hallata palju toimikuid ja maksta iga-aastaseid sõidukulusid.

66 Lisaks, arvestades kindlasummalise makse laadi ja komisjoni rakendussätetes selle tegemiseks ette nähtud tähtaega, ei ületanud individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet oma kaalutlusõigust, kui ta nägi ette, et personalieeskirjade artikli 8 lõikes 1 ette nähtud taotlus ei saa olla tagasiulatuva toimega. Nimelt ei sõltu selle tähtaja järgimisest iga-aastaste sõidukulude maksmine – see viimane on personalieeskirjadest tulenev õigus ja seda makstakse kas ühele või teisele vanemale –, vaid selle tähtaja eesmärk on üksnes võimaldada administratsioonil saada õigel ajal teavet geograafilise vahemaa kohta, mille alusel makse summa arvutatakse.

67 Käesolevas kohtuasjas nähtub toimiku materjalidest, et iga-aastased sõidukulud maksti hageja abikaasale välja Brüsseli ja Madridi vahelise vahemaa alusel. Hagejal, kes asus Euroopa välisteenistuses tööle 16. veebruaril 2020, oli piisavalt aega, et esitada koos oma abikaasaga personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud taotlus enne 2. maid 2020.

68 Lisaks ei saa hageja põhjendatult väita, et ta ei teadnud, et selleks, et tema ülalpeetavate laste iga-aastased sõidukulud arvutataks tema teenistuskoha alusel, oleks vaja, et tema abikaasa ja tema ise esitaksid vastava ühise taotluse. Esiteks on see taotlus ette nähtud personalieeskirjades ning kohtupraktikast tuleneb nimelt, et ametnikud ja teenistujad peavad personalieeskirju tundma (vt selle kohta 19. mai 1999. aasta kohtuotsus Connolly *vs.* komisjon, T-34/96 ja T-163/96, EU:T:1999:102, punkt 168 ja seal viidatud kohtupraktika). Teiseks informeeriti hagejat 9. märtsi 2020. aasta teates sõnaselgelt ja isiklikult võimalusest selline taotlus esitada, kusjuures see taotlus pidi olema mõlema vanema ühine taotlus.

69 Taotluse esitamise tähtaja kohta väidab hageja, et seetõttu, et 9. märtsi 2020. aasta teate 9. joonealuses märkuses oli kirjas, et „teenistusse asumise korral“ lõpeb taotluse esitamise tähtaeg „üks aasta pärast katseaja lõppu“ ja „tööalase liikuvuse või teenistusse asumise korral ilma katseajata“ „ühe aasta pärast“, arvas ta, et tähtaeg on üks aasta.

70 Selle argumendiga ei saa nõustuda. Nimelt on 9. märtsi 2020. aasta teate põgusal lugemisel selgelt näha, et 9. joonealune märkus käsitleb teenistusse asumisele või tööalasele liikuvusele järgneva kolimisega seotud õigusi, mitte iga-aastaseid sõidukulusid, mida puudutab 6. joonealune märkus.

71 Hageja ei saa ka tulemuslikult väita, et ta ei teadnud personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud ühise taotluse esitamise tähtaega ja arvas, et ta esitas selle taotluse õigel ajal.

72 Esiteks näevad Euroopa välisteenistuse teenistujad seda tähtaega hageja esitatud siseveebi lehel, mis on piisav tõendamaks, et ametis olevad ametnikud ja teenistujad, kellel on sellele ligipääs, on saanud sellega tutvuda (vt selle kohta analoogia alusel 13. märtsi 2013. aasta kohtuotsus Inglewood jt *vs.* parlament, T-229/11 ja T-276/11, EU:T:2013:127, punktid 33 ja 34). Teiseks, arvestades komisjoni rakendussätete artiklit 7, milles on ette nähtud, et iga-aastased sõidukulud hüvitatakse hiljemalt juulikuus, on võimalik järeldada, et seda makset puudutav taotlus tuleb esitada aegsasti enne kõnealust tähtaega, et administratsioon saaks seda menetleda. Kolmandaks kinnitas hageja, et esimest korda alustas ta liidu teenistuses tööd ja registreeriti vastavalt

2014. aastal, mis tähendab, et tal oli võimalus tutvuda maksemenetlustega; kui ta asus 2020. aasta veebruaris tööle Euroopa välisteenistusse, oli tal samas samuti hoolsa teenistujana piisavalt aega, et end informeerida ja esitada koos oma abikaasaga enne 2. maid 2020 personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud taotlus.

73 Selle alusel tuleb asuda seisukohale, et arvestades asjaolu, et hageja ja tema abikaasa said oma ühise taotluse valmis alles 29. juunil 2020, ei rikkunud Euroopa välisteenistus personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõiget 1, kui ta ei maksnud Madridi ja Washingtoni vahelise vahemaa alusel hageja ülalpeetavate laste eest iga-aastaseid sõidukulusid täies ulatuses.

74 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja argumendid tema Sysperi konto vigade ja hea halduse põhimõtte väidetava rikkumise kohta.

75 Nagu nähtub toimikust tervikuna, ei avaldanud ei Sysperi väidetavad vead ega see, et Euroopa välisteenistus ei andnud hageja õiguste kohta selget vastust, mõju sellele, et keelduti maksmast hüvitist abielupaari laste sõidukulude eest täies ulatuses Washingtoni ja Madridi vahelise vahemaa alusel. See keeldumine on tingitud asjaolust, et hageja esitas personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud ühise taotluse hilinenult, nagu rõhutas oma 29. juuni 2020. aasta e-kirjas individuaalsete maksete haldamise ja maksmise amet, kes tagab Euroopa välisteenistuse nimel maksete haldamise, ja nagu märkis Euroopa välisteenistus 14. aprilli 2022. aasta otsuses kaebuse rahuldamata jätmise kohta. Seetõttu, et ühine taotlus esitati hilinenult, ei makstud abielupaari ülalpeetavate laste iga-aastaseid sõidukulusid välja hagejale, vaid tema abikaasale Brüsseli ja Madridi vahelise vahemaa alusel.

76 Seega tuleb esimene väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide, et on rikutud hoolitsemis- ja hoolsuskohustust

77 Hageja väidab, et Euroopa välisteenistus ei täitnud hoolitsemis- ja hoolsuskohustust, sest ta ei võtnud arvesse ei tema huve, COVID-19 pandeemia erilist olukorda ega asjaolu, et probleem oli tingitud administratsiooni tehtud haldusvigadest.

78 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt väljendab administratsiooni hoolitsemiskohustus oma teenistujate suhtes personalieeskirjadega kehtestatud vastastikuste õiguste ja kohustuste tasakaalu ametiasutuse ja avalike teenistujate vahel. See kohustus ja hea halduse põhimõte tähendavad peamiselt seda, et kui pädev asutus teeb otsuse ametniku olukorra kohta, peab ta arvestama kõikide asjaoludega, mis võivad mõjutada seda otsust, ja seda tehes ei arvesta ta mitte üksnes teenistuse, vaid ka ametniku huvidega (vt 25. juuni 2003. aasta kohtuotsus Pyres *vs.* komisjon, T-72/01, EU:T:2003:176, punkt 77 ja seal viidatud kohtupraktika).

79 Kõigepealt olgu märgitud, et hageja ei selgita aga seda, millisel viisil ei kaalunud administratsioon tema huve ja teenistuse huve, kui administratsioon lihtsalt kohaldas hageja olukorrale personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud tähtaega ühise taotluse esitamiseks.

80 Seejärel tuleb tõdeda, et hageja ei täpsusta ka seda, kuidas kahjustatakse tema tervist eespool punktis 78 viidatud kohtupraktika tähenduses. Üldine viide COVID-19 pandeemiale, mille tagajärjel olevat ta viidud üle kaugtööle ja ta olevat tulnud tagasi Brüsselisse, ei ole piisav.

81 Lõpuks, nagu on märgitud eespool punktis 75, ei mõjuta administratsiooni väidetavad vead tema toimiku haldamisel asjaolu, et paari laste iga-aastased sõidukulud maksti hageja abikaasale, mitte hagejale, mis on tingitud personalieeskirjade VII lisa artikli 8 lõikes 1 ette nähtud ühise taotluse hilinenud esitamisest. Seega ei saa ka see olukord kujutada endast hoolsus- ja hoolitsemiskohustuse rikkumist.

82 Sellest järeldub, et hageja argumentidega ei saa nõustuda ja tema teine väide tuleb tagasi lükata.

83 Seetõttu tuleb hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

84 Üldkohus võib vastavalt kodukorra artikli 135 lõikele 2 mõista kohtukulud tervikuna või osaliselt välja ka võitnud poolelt, kui see on põhjendatud võitnud poole käitumise tõttu, sealhulgas käitumise tõttu enne kohtumenetlust.

85 Käesolevas kohtuasjas nähtub toimiku materjalidest, et vaatamata korduvatele taotlustele ei saanud hageja pädevalt asutuselt, see tähendab Euroopa välisteenistuselt selget ja täielikku vastust enda taotluse sisu kohta, mis käsitles 2020. aasta suhtes tema laste eest täies ulatuses sõidukulude hüvitamist. Nimelt piirdus Euroopa välisteenistus isegi kaebuse rahuldamata jätmise otsuses sellega, et jättis kaebuse vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata. Asjaolu, et Euroopa välisteenistus leidis ekslikult, et hageja esitas oma kaebuse hilinenult, soodustas vähemalt osaliselt vaidluse tekkimist (vt selle kohta 23. aprilli 2018. aasta kohtuotsus CRM *vs.* komisjon, T-43/15, ei avaldata, EU:T:2018:208, punktid 105–108).

86 Seetõttu leiab Üldkohus, et käesoleva kohtuasja asjaoludel on põhjendatud mõista Euroopa välisteenistuselt välja pool hageja kohtukuludest ja jätta Euroopa välisteenistuse kulud tema enda kanda. Pool hageja kohtukuludest tuleb jätta tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta Euroopa välisteenistuse kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja pool PW kohtukuludest.**

3. **Jätta pool PW kohtukuludest tema enda kanda.**

da Silva Passos Gervasoni Pynnä

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 2. oktoobril 2024 Luxembourgis.

Allkirjad